

светским) правним школама и теоријама преовлађују оне које сматрају да се сувереност везује за државу и њену власт. Зато је и теорија о суверености државе постала најраспрострањенија од 16. века па до данас. Она је прекретница у људском размишљању о томе где треба тражити средиште власти; значи, једну земаљску преокупацију, окретање људима и њиховој заједници (држави) па се власт сада везује за државу, а не Бога или неку другу, овоземаљску, силу. Том демистификовању суверености, њеном одвајању од Бога, али и свемоћног појединца на земљи који никоме не одговара, много је помогла теорија друштвеног уговора.

Она је (како је речено) пре свега заслугом револуције демократизовала сувереност и то је било то чувено Русоово учење о народној суверености, да би касније буржоазија ту сувереност померила у другом правцу и подарила је нацији. Зато, када се говори о народној суверености, мисли се на то да сувереност припада народу док, када је реч о националној суверености, сувереност припада нацији. Но као реакција на теократско схватање суверености, и једна и друга сувереност и народна и национална, постале су аксиом модерне демократске државе.

Иако језички (терминолошки) блиски и слични јер потичу од сличних базичних појмова, народ и нација представљају два различита нивоа у развоју људске заједнице. Народ се као заједница налази између племена и нације, док би нација била нешто више и развијеније; један посебан ентитет, више од обичног скупа грађана. Док је народ проста величина или скуп појединаца, дотле је нација апстрактни и недељиви ентитет и нешто више и у духовном смислу. То би (како каже А. Смит) била људска популација са заједничком историјском територијом, митовима и историјски сећањима те заједничком јавном културом, економијом и заједничким правима и дужностима свих припадника. Овакво различито одређење народа и нације утиче и на разликовање народне од националне суверености. Код народне суверености суверен је народ, односно сви грађани у њему, тако да свако појединачно има и врши део суверености. Узет као скуп грађана, народ има, односно ствара, општу вољу која је суверена и не може се преносити на другог. Дакле, сам народ је суверен, и по Русоу, њега не може нико да представља до он сам себе. Овако схваћена сувереност претпоставља да се само власт може преносити, али не и воља. Дакле, код ове народне суверености народ је носилац суверености, он има ту општу вољу која је суверена (и у друштву све има